

σίας, ἢ λυπηρᾶς σκέψεως! πόσας ἐπιστολάς διὰ μέλανος περιβεβλημένας θέλει ἀποσφραγίσει! Πόσας δεξιὰς ψευδῶν φίλων καὶ ἀναξίων γυναικῶν θέλει ἀναγκασθῆ νὰ θλίψῃ!

Παρατηρῶ τὴν μικρὰν τοῦ χεῖρα, τὴν θλίβω, τὴν κρύπτω ὀλόκληρον ἐντὸς τῆς παλάμης μου καὶ μειδιῶ ἀναλογιζόμενος ὅτι ὑπὸ τὸ αὐτὸ σχῆμα διήλθον καὶ αἱ χεῖρες τῶν φοβρωτέρων πολεμιστῶν καὶ τῶν ἰσχυροτέρων τεχνιτῶν τῆς γῆς. Καὶ ὑπὸ τῆς σκέψεως ταύτης ὀδηγοῦμαι εἰς τὴν προσφιλεῖ μου φαντασίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν φαντάζομαι τὸν Ὀμηρον εὐρισκόμενον ἐν ἀπελπισία, διότι ἔκλεψαν αὐτῷ ἐν ῥοδάκινον, τὸν Καίσαρα τρέμοντα εἰς τὴν θέαν μυῖς, τὸν Δάντην πηδῶντα ἐπὶ τοῦ ἐφιππιῶν ξυλίνου ἱππαρίου, τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον, ὅστις, ἐνῶ δ πατήρ του τῷ δεικνύει ἀγαλμά τι, εἶναι ὅπως ἐνησχολημένος εἰς τὸ νὰ συντρίψῃ διὰ τοῦ ποδὸς πυρηνά τινα, καὶ τὴν κυρίαν Βοναπάρτη, λέγουσαν πρὸς τὸν μέλλοντα νικητὴν τῆς Εὐρώπης—'Εντροπή' εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ὅταν τις θέλῃ... τὸ λέγει καὶ δὲν λερώνει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν οἰκίαν.

Ἄν ἀπέβαινε μέγας ἀνὴρ! Τοῦτο εἶναι ὄνειρον ὄλων τῶν γονέων. Πλησιάζω τὰ τριάκοντα ἔτη καὶ τὸ μέλλον μου, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀρχίσει νὰ συστέλληται, ἀπροόπτως ἐμκύνθη. Ἀπόλεσα τὰς τελευταίας ὄνειροπολήσεις τῆς νεότητος, ἀλλ' ἐπανεῦρον τὰς ἀπίστους ἐλπίδας τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Τί πειράζει ἂν πίπτωσιν αἱ τρίχες μου; αἱ ἰδικαὶ του γίνονται πυκνότεραι. Τί πειράζει ἂν ἐγὼ καταβαίνω; αὐτὸ ἀναβαίνει.

Ἀρχίζει, ὀμιλῶν, νὰ συνδέῃ δύο προτάσεις. Μεγίστην αἰσθάνομαι ἡδονὴν ἀκολουθῶν μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπίπονον ἐξωτερικευσιν τῶν ἰδεῶν του, βλέπων διὰ ποίων ἰδιοτρόπων τεχνασμάτων ἐκφράζει τὴν ἀπλουστέραν ἰδέαν, διὰ ποίων γελοίων μορφασμῶν προφέρει πᾶσαν νέαν λέξιν, πῶς γυρίζει καὶ πιέζει τὸ μικρὸν του κεφάλαιον εἰκοσιπέντε λέξεων, οἷους τερατώδεις σολοικισμοὺς, οἷας κολοσσαίας ἀσυναξίας, οἷα ἀπίστευτα λάθη ἐκστομίζει διὰ τῆς ἀθωοτέρας ἀσφαλείας καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν περιγελῶντα αὐτό! Καὶ ὅμως εἰς τὸ παράδοξον τοῦτο λεκτικὸν καθ' ἑκάστην διορθοῦται λέξις τις, φράσις, περίοδος, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον αἱ λέξεις κατατάσσονται κανονικῶς, τὰ δύσκολα σύμφωνα ἐξέρχονται καθαρὰ εὐδιάκριτα, ἕως ὅτου τὸ ὄργανον, τελειοποιηθὲν καὶ ἐνταθὲν, δυναθῆ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ οἰκιακοῦ βίου, κατὰ τὴν τύχην μόνον παραφωνοῦν.

Παράδοξον! σήμερον μόνον συλλογίζομαι τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἢ φωνὴ αὕτη, ἢ ἀγγελικὴ αὕτη

χάρις ἢ νῦν τέρπουσα τὸν βίον μου, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν δὲν θὰ ὑπάρχωσι πλέον. Ἐκάστη διερχομένη ἡμέρα μοὶ ὑποκλέπτει τι τοῦ ῥοδόχρου τοῦτου παιδίου. Μετὰ τινα ἔτη θὰ ἔχῃ ἄλλο πρόσωπον, θὰ ὀμιλῇ δι' ἄλλης φωνῆς, θὰ χειρονομῇ ἄλλως πως* καὶ τοῦ σημερινοῦ παιδίου δὲν θὰ μοὶ μείνῃ ἢ εἰκὼν τις καὶ ἀναμνήσεις τινές. Τὸ μικρὸν τοῦτο σῶμα εἶναι σχῆμα παρελευσόμενον καὶ ἀφανισθόσμενον. Εἶμαι ἄδικος* ἀλλὰ ἢ σκέψις αὕτη μὲ λυπεῖ.

Ἄν ἐννοῶ πλέον πῶς ἡδυνήθην νὰ ζήσω, εὐτυχῆς σχεδὸν ἐπὶ τόσον καιρὸν εἰς οἰκίαν πάντοτε ἤσυχον, ὅπου δὲν ὑπῆρχε ποτε ἔδρα τις ἐξῶ τῆς θέσεώς της, ὅπου δὲν ἐθραύετο ποτὲ φιάλη τις, ὅπου δὲν προσέκρουε τις ποτὲ εἰς ἄθυρμά τι, ὅπου δὲν ἐπλάττοντο ποτὲ χάρτινοι πετεινοί, ὅπου δὲν ἐβλέπετο ποτὲ τις ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ὅπου δὲν ἠκούοντο εἰμὴ σοβαρὰ καὶ βραδέα βήματα καὶ ἤσυχαι φωναὶ λέγουσαι ἀνευ γραμματικῶν σφαλμάτων πράγματα λογικά!

Ἄφ' οὔ ἢ ζωὴ μου εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τοῦ πλάσματος τοῦτου, ἢ ἰδέα τοῦ θανάτου δὲν με ἐκφοβίζει πλέον, εἰμὴ καθόσον συνδέεται μετὰ τῆς ἰδέας τοῦ μέλλοντός του. Ἄλλ' ἂν διὰ τὴν ζωὴν του ἔπρεπε νὰ θυσιάσω τὴν ἰδικὴν μου, ἂν ἔπρεπε, διὰ νὰ το σῶσω, νὰ το ὑπερασπίσω διὰ τοῦ σώματός μου, ἀκίνητος μετ' αὐτοῦ ἐν ταῖς ἀγκάλαις καὶ δέκα φονέων ὀπισθεν, ἂ! αἰσθάνομαι ἄγνωθὸν ποίαν ὑπερῆφανον καὶ βάρβαρον ἡδονὴν εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην* πιστεύω, αἰσθάνομαι, ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ἀπέθνησκον ὑπὸ τὸ ἐγχειρίδιον ἀσπαζόμενος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ φωνάξω ἢ ἔλεος!» καὶ χωρὶς νὰ χύσω οὔτε ἐν δάκρυ ἐπὶ τῆς τύχης μου!

Σήμερον, μεταξύ τῶν ἄλλων ἀνοησιῶν του ἀνεκάλυψα ὅτι νομίζει τοὺς ἀνθρώπους κατασκευασμένους ἐκ ζύλου* πᾶν ὅ, τι καὶ ἂν τῷ εἶπα...

(Διακόπτομαι ὑπὸ ἐλαστικῆς σφαιρας, ἥτις ἀνέτρεψε τὸ μελανοδοχεῖον).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

I'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ'—ΒΙΣ ΑΥΓΚΕΡΝΗΝ. (ἔν. Ἐλευσίῃ).

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Αὐγούστου 1879.

Ἀνέβης λοιπὸν καὶ εἰς τὸ Πίρι, καὶ δὲν ἐτρομάξες! Ἀνεβρίχθης διὰ τολμηρᾶς καὶ παραδόξου σιδηροδρομικῆς τροχιάς εἰς δύο χιλιάδων περίπου ποδῶν ὕψος, καὶ οὔτε ζάλην ἠσθάνθης, οὔτε ἰλιγγίας, οὔτε φόβον! Καλὸν σημεῖον. Ὁ ἀ εἰπῆ, ὅτι τὸ νευρικὸν σου σύστημα ἐνεδυναμώθη, ὅτι ἢ ἐπισφαλῆς ἐκείνη ὑγεία σου,—ἥτις, ὡς ἐνόημειςαι, δὲν ἐνέπνεεν εἰς τοὺς φίλους σου

τόσους φόβους, ὄσους εἰς σέ, — ἀνέλαβε πάλιν. Δὲν ἤξεύρω κατὰ πόσον συνετέλεσεν εἰς τοῦτο ἡ περιηγητικὴ σου θεραπεία· ἔχω ὅμως τὸν ἐγωϊσμὸν νὰ νομίζω, ὅτι καὶ τὰ ἰδικὰ μου γράμματα ἐνήργησαν κάπως πρὸς τὸ εὐάρεστον αὐτὸ ἀποτελεσμα. Δὲν δύνασαι τοῦλάχιστον νὰ μοῦ ἀρνηθῆς, ὅτι, συμμορφουμένη ἀκριβῶς πρὸς τὰς ὁδηγίας σου, προσεπάθησα μέχρι τοῦδε πάση δυνάμει νὰ φαιδρῶν τὰς ὥρας τῆς ξενιτείας σου, ὅτι ἀπέφυγα ἐπιμελῶς πᾶσαν ἀφήγησιν καὶ πᾶσαν περιγραφὴν δυναμένην νὰ λυπήσῃ τὸν πατριωτισμὸν σου, καὶ ὅτι ἡ ἀττικὴ ἐκείνη αὔρα, τὴν ὁποῖαν, κατὰ τὰς ποιητικὰς σου ἀπαιτήσεις, προσεπάθουν ν' ἀποταμιεύω ἐκάστην ἐβδομάδα ἐντὸς τῶν ἐπιστολῶν μου, περιεῖχεν ἰκανὴν ποσότητα de gaz hilarant. Σημείωσαι δέ, ὅτι θὰ περιεῖχεν ἀκόμη περισσότεραν, ἂν μοῦ ἐπέτρεπες, νὰ ἀναμιγνύω ἐνίοτε εἰς τὴν σκευασίαν μου καὶ μικρὸν τι scrupulum κακολογίας, καὶ νὰ σοῦ διηγῶμαι παραδείγματα χάριν... — πλὴν δὲν τὸ θέλεις, μοῦ τὸ ἀπηγόρευες. N'en parlons plus.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ ἐγὼ ἀπέφυγα νὰ σοῦ ἀναγγείλω διὰ τῆς παρελθούσης μου ἐπιστολῆς λυπηρὰν τινα εἰδήσιν, καὶ σοῦ ξυμῖνα καὶ πάλιν χρεώστης, περιμένουσα νὰ τὴν μάθης παρὰ τῶν ἐφημερίδων πρῶτον καὶ κατόπιν παρ' ἐμοῦ. Δὲν θὰ ἔχη μὲν πλέον, ἐννοεῖται, ἡ ἐπιστολή μου τὸ θέλγητρον τοῦ νέου, ἀλλὰ τοιούτων νέων θελήγητρον ἂς μὴν ἔχη ποτὲ κανέν μου γράμμα. Naί, φίλη μου, καὶ σήμερον ἔτι, ὅτε παρῆλθον ἤδη δέκα ἡμέραι ἀπὸ τοῦ ἀπαισίου γεγονότος — καὶ ἤξεύρεις πόσα καὶ ποῖα πράγματα ψυχραίνονται συνήθως καὶ λησμονοῦνται παρ' ἡμῖν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, — καὶ σήμερον ἔτι ἔχω βαρύθυμον τὴν ψυχὴν καὶ περιαλγῆ τὴν καρδίαν, ὅχι πλέον ἵνα σοῦ ἀναγγείλω, ἀλλ' ἵνα σοῦ γράψω ἀπλῶς καὶ ἐγὼ, ὅτι ὁ ποιητὴς Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης ἀπέθανεν! Εἶμαι δὲ βεβαία, ὅτι καὶ εἰς σέ τὴν αὐτὴν λύπην θὰ προξενήσουν αἱ ὀλίγαι αὐταὶ σειραὶ ὅσων σοῦ ἐπροξένησε τὸ πρῶτον τοῦ θανάτου τοῦ ἀγγέλμα, καὶ ὅτι τὸ δάκρυ, τὸ ὁποῖον θὰ θολώσῃ καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς σου δὲν θὰ ἦνε ὀλιγώτερον θερμὸν ἐκείνου, ὅπερ ἐστάλαξεν ἐπὶ τῆς πρώτης ἐντύπου ἀγγελίας τοῦ δυστυχήματος, ἢν σοῦ ἔφεραν αἱ ἐφημερίδες. Εἴχομεν καὶ αἱ δύο τὸ εὐτύχημα νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν εὐγενῆ ἐκείνον ἄνδρα· καὶ ἂν οἱ πολλοὶ πενθοῦσι σήμερον τὴν μεγάλην καὶ πρόωρον ἀπώλειαν, ἢν ὑπέστησαν τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, διὰ τοῦ θανάτου ἐνὸς τῶν καλλίστων λυρικῶν ποιητῶν τῆς νέας Ἑλλάδος, ἡμεῖς πενθοῦμεν συγχρόνως καὶ τὸ ἄωρον τέρμα τοῦ βίου ἀνδρὸς εὐγενοῦς καὶ ὑψηλόφρονος, οὐτινος ἡ μεγάλη καὶ εὐπαθὴς καρδία, πλήρης φλογεροῦ καὶ δυσπαλλάκτου πατριωτισμοῦ, διεβράχη ἐπὶ τέλους μοιραίως ὑπὸ τὴν βιαιότητα

τῶν παλμῶν της. Ὁ Βαλαωρίτης, ὡς ἤξεύρεις, ἔπασχεν ἀπὸ πολλοῦ βαρῦ καρδιακὸν νόσημα, οὐτινος οὐδ' αὐτὸν τὸν ἴδιον διέφευγεν ἡ σπουδαιότης. Ἀπὸ καιροῦ ἤδη δὲν κατεκλίνετο πλέον, καὶ μόλις που κατώρθου νὰ κλείῃ τὰ βεβαρημένα του βλέφαρα ἀνακλύπτων ἐπὶ βραχείας ὥρας εἰς τὸ ἀνάκλιτρόν του. Ἡ σωματικὴ αὐτῆ βάσανος εἶχεν ἐμπνεύσει ἀναγκαίως εἰς τὸν ταλαιπωρούμενον ποιητὴν τῆς Κυρᾶ Φροσύνης βαρύθυμὸν τινα μισοκοσμίαν· διὰ τοῦτο δέ, φεύγων πᾶσαν κοινωνικὴν ἀναστροφήν, εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὴν παρὰ τὰ γαλανὰ τῆς Λευκάδος κύματα ἐκτεινομένην ὥραϊαν ἐξοχικὴν τοῦ ἑπαυλιν, καὶ ἐμόναζεν εἰς τὴν Μαδουρῆν του. Ἐκεῖ, θεώμενος ἀπὸ τῶν παραθύρων του τὰ μελανὰ τῆς Ἀκαρνανίας ὄρη καὶ βαθύτερον τὰς κυανᾶς κορυφὰς τοῦ Ζυγοῦ, ἀναπνέων τὴν βαλσαμώδη αὔραν, ἥτις προσέπνεεν ἀπὸ τὰς ἐλάτας τῶν ἡπειρωτικῶν βουνῶν καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, ἀναπολῶν τὴν αἱματηρὰν ἱστορίαν τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ καὶ τὰ καρυοφίλια τῶν ἀρματωλῶν, ἀνέπλαττεν ἐν ῥεμβώδει ἐκστάσει τῆς Φροσύνης τὸν ἔσχατον στεναγμὸν, πνιγόμενον ὑπὸ τὰ κύματα τῆς λίμνης, καὶ τοὺς ἄλλους τῶν Σουλιωτῶν ἐπὶ τῶν βράχων τῆς Κιάφας, ἔβλεπε τὸ οἰκτρὸν φάσμα τοῦ Θανάση Βάγια καὶ τὴν σεμνὴν μορφήν τοῦ Σαμουήλ, ἀνατινάσσοντος τὸ Κοῦγκι εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἔτεινεν ἄπληστον τὸ οὖς, οἰοεὶ πρὸς μακρυνὴν τινα καὶ μυστηριώδη μελωδίαν, πρὸς τὴν ἁρμονικὴν λαλίαν τῶν κλεφτῶν, τὴν ὑποῖαν μετὰ τοσαύτης θρησκευτικῆς εὐλαβείας ἀπεταμίευσεν εἰς τὰς ποιήσεις του. Ἐνίοτε ἡ ἔκστασις ἐκείνη μετέπιπτεν εἰς ἐμπνευσιν, ἡ ῥεμβη μετεβάλλετο εἰς ἐνθουσιασμόν, ἡ ἄφωνος ποιητικὴ θεωρία ἐξεχύνετο εἰς ᾄσμα, καὶ ὁ ἀπὸ τῆς Λευκάδος ἄνεμος μᾶς ἔφερεν εἰς Ἀθήνας νέαν μελωδίαν τοῦ πάσχοντος ποιητοῦ. Ἄλλ' ἦσαν σπάνια δυστυχῶς τὰ ἐνεργὰ ἐκεῖνα διαλείμματα. Ὁ Βαλαωρίτης ἔβλεπε μόνον, ἀνεπόλει καὶ ὠνειρεύετο. ὠνειρεύετο, φεῦ! ὅτι δὲν τοῦ ἐχάρισεν ἡ μοῖρα νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενον. ὠνειρεύετο τὰ Γιάννερά του ἐλεύθερα· ὠνειρεύετο νέον προσκύνημα εἰς τὴν ἠρωϊκὴν ἐκείνην γῆν, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ ψάλτης, ὠνειρεύετο ᾄσμα καιρὸν ὡς τέρμα τῶν παλαιῶν του ᾄσμάτων, ὠνειρεύετο νὰ ἐορτάσῃ τὸ Πάσχα ἐκεῖ ὅπου ἐνησεύθη τεσσάρων αἰῶνων τεσσαρκακοστή. Ἄλλ' ὁ θάνατος ἔκοψε τὰ ὄνειρα τοῦ ποιητοῦ, καὶ τὸ ἀρβένωπόν του ᾄσμα δὲν θὰ πανηγυρίσῃ τῆς Ἡπείρου τὴν ἐλευθερίαν. Ὄταν ἐκεῖ που τὴν αἱματοδοσφῆ σημαίαν ἀντικαταστήσῃ ἡ κυανόλευκος καὶ ὁ σταυρὸς τὴν ἡμισέληνον, ὅταν τείνῃ ἐνθους ἡ Ἡπειρος τὸ οὖς πρὸς τὴν Λευκάδα, ἵν' ἀκούσῃ τὴν γνωρίμων φωνὴν, πανηγυρίζουσαν τὴν χαρὰν της, ἡ Λευκάς θὰ μείνῃ βωβὴ, καὶ τὰ κύματά της μόνον, ἐκπνέοντα εἰς τῆς Πρεβεζῆς τὸν ἀγιάλιον, θὰ

φλοισβίωσι πενθίμως, ὅτι... ὁ Βαλαωρίτης δὲν ζῆ πλέον.

Συγχώρει ἂν δὲν σοῦ γράφω σήμεραν περισσό-
τερα, καὶ φαιδρότερα. Ἄφες τὴν συγλήνησίν μου
ἀμιγῆ, καὶ ἄς μείνη καὶ ἡ ἰδική σου τιαυτή.

ΣΟΦΙΑ

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

222.

Τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου ἀποκλινούσης, ὑπο-
φαίνονται τὰ ἀρχικὰ σημεῖα τοῦ μαρασμοῦ καὶ
τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοῦ αὐτοῦ.

223.

Ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ ἐμπορικὴ πίστις ἔχου-
σιν ὁμοιότητά τινα, τὸ τοῦ κόσμου ἐμπόριον ὑ-
ποτρέφουσαι. Ἀποτίνουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι τὰ ὀ-
φειλήματα αὐτῶν, οὐχὶ διότι δίκαιον εἶναι νὰ
ἀποδίδῃ πᾶς τις ὅ,τι ὀφείλει, ἀλλὰ πρὸς εὐκο-
λωτέραν εὐρεσιν νέων δανειστών.

224.

Οἱ ἀποτίσαντες τὰ τῆς εὐγνωμοσύνης ὀφει-
λήματα δὲν δύνανται, διὰ τὴν πρᾶξιν αὐτῶν
ταύτην, νὰ καυχηθῶσιν ὅτι εἶναι εὐγνώμονες.

225.

Ἡ αἰτία, δι' ἣν ἀπὸ τῶν εὐεργετηθέντων
ἐλπίδες τῶν εὐεργετῶν ἀποδεικνύονται μάταιαι,
εἶναι ἡ ἐξῆς. Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ εὐεργετήσαν-
τος καὶ ἡ τοῦ εὐεργετηθέντος δὲν συμβιβάζονται
ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ εὐεργετήματος.

226.

Ἄχαριστίας εἶδος εἶναι ἡ πρὸς ἀπότισιν ὑ-
ποχρεώσεως μεγάλη σπουδή.

227.

Οἱ εὐδαίμονες εἶναι ἀδιόρθωτοι, διότι νομί-
ζουσιν ὅτι ἔχουσι δίκαιον πάντοτε, ἐν ᾧ ἡ τύχη
σῶζει αὐτοὺς ἀπὸ τῆς δλισθηρᾶς αὐτῶν πορείας.

228.

Ἡ ὑπερηφάνεια ἀποφεύγει τὰς ὀφειλάς, ἡ δὲ
οἴησις τὰς ἀνταποδόσεις.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

« Μαρία ἐμοίρασες τὸ ζαχαρωτὸ μὲ τὸν ἀδελ-
φόν σου ;

— Μάλιστα τὸ ἐμοιράσαμε· ἐγὼ ἔφαγα τὸ
ζαχαρωτὸν καὶ εἰς ἐκεῖνον ἔδωκα τὸ χαρτάκι
μὲ τοὺς στίχους ὅπου εἶχε μέσα. Πόσον ἀγαπᾷ
νὰ διαβάξῃ τὸ παιδί αὐτό !

* *

Οἰκοδόμοισα (πρὸς τὴν νεωστὶ μισθωθεῖσαν
μαγεύρισσαν). Ἄκουσε, Γαρουφαλιά, ἐγὼ δύο
πράγματα θέλω ἀπὸ σέ, τιμιότητα καὶ οἰκονο-
μίαν ἤκουσε; Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἔτσι,
εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς θὰ σοῦ δίδω κάτι τι πε-
ρισσότερον.

Μαγεύρισσα. Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία. Θὰ σκε-
φθῶ καὶ ὡς τὸ βράδυ θὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ Ξενοδοχείου του Φα-
λήρου :

— Πρόσεξε λοιπόν ;

— Τί εἶν' ἀφεντικό !

— Νά ! τί διάβολο ! μοῦρριζες ζωμὸν 'ς τὸ
σουρτοῦκό μου !— Μὴ φοβᾶσ' ἀφεντικό. Ἦστερ' ἀπ' τῆς 7
δὲ λεκιάζει.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τοῦ ξένου τὸ ἄτιμο ψωμί, ἔχει προζύμι πάντα
Φαρμάκια, καταφρόνησεις, περιγέλο καὶ δάκρυ.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, ἦτοι ἀπὸ τῆς 1^α
Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1878, ἀ-
νευρέθησαν κατὰ τὰς ἑδοὺς τῶν Παρισίων 21,981
πράγματα ὑπὸ διαφόρων ἀνθρώπων ἀπολεσθέν-
τα. Μνήμης ἰδίως ἀξία εἶνε 2,323, κοσμήματα
χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ, 1,745 λίθοι πολύτιμοι ἢ μαρ-
γαρίται, 249 ὠρολόγια χρυσᾶ καὶ 245 ἀργυρᾶ.
Ἄνευρέθησαν δὲ νομίσματα ἀξίας 63,342 φράγ-
κων, καὶ μετοχαί, ὁμολογίαι, τοκομερίδια κτλ.
ἀξίας 984,767 φράγκων.

Ἐκπλήσσεται τις βεβαίως διὰ τὸ ποσὸν τῶν
ἀπολεσθέντων, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον θὰ ἐκπλαγῆ ὅ-
ταν μάθῃ ὅτι ἀναλόγως παρὰ πολὺ ὀλίγοι, ὀλί-
γιστοι ἔλαβον τὸν κόπον νὰ ἀναζητήσωσι τὰ ἀπο-
λεσθέντα· διότι μόνον 12,720 ἐδῆλωσαν εἰς τὴν
ἀστυνομίαν ὅτι ἀπώλεσαν πράγματα.

Ὁ Ἄγγλος δύναται νὰ κατοικήσῃ ἐν μιᾷ
οἰκίᾳ χωρὶς οὐδέποτε νὰ μάθῃ τίνες εἶνε οἱ γεί-
τονες αὐτοῦ. Ὁ Γάλλος μανθάνει αὐτοὺς ἐν δια-
στήματι εἰκοσιτεσσάρων ὥρων. Ὁ δὲ Ἕλληνας ἐν
διαστήματι μιᾶς ὥρας γίνεται οἰκεῖος αὐτῶν.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους αἱ μυῖαι συνήθως
ἐπικάθηνται ἐπὶ τῶν κρεάτων καὶ ἐπιταχύνουσι
τὴν σήψιν αὐτῶν.

Εὐκολώτατα μέσα πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν ὀ-
χληρῶν τούτων μυῶν εἶνε τὰ ἐξῆς.

Ἐπὶ τεμάχιου ξύλου ποιοῦμεν κύκλον διὰ κοι-
νοῦ ἐλαίου· οὐδέποτε δὲ αἱ μυῖαι θὰ ἐπιχειρή-
σωσι νὰ ὑπερβῶσι τὸν κύκλον τούτον.

Ἐὰν ἐκθέσωμεν πινάκιον περιέχον ὀλίγον ἔ-
λαιον, ὅσαι μυῖαι διέλθωσιν ὑπεράνω τοῦ πινα-
κίου θὰ καταπέσωσιν ἀφένκτως καταληφθεῖσαι
ὑπὸ ἀσφυξίας.

Ἐὰν τέλος ἐπιχρίσωμεν τὸ κρέας δι' ἐλαίου,
οὐδέποτε ἐπικάθηται ἐπ' αὐτοῦ μυῖα.